

overraskede. Jette vilde i Begyndelsen slet ikke tro det, men bagefter blev hun saa rørt, at hun virkelig gav sig til at græde. Selv maatte jeg øjeblikkelig over i Skolen og fortælle Pigerne Nyheden. Aa, du kan tro, de blev henrykte! De blev ligefrem ellevilde, de Skælmer! De tænkte vel, at nu stod der en Præstemand parat til hver især. Ha, ha! . . . Saa sang vi „Kærlighed fra Gud“ og bagefter en Mængde andre af vore Sange; for da de først var begyndt, vilde de slet ikke høre op igen. Vi kom saamænd den Aften ikke i Seng, før Klokken var over elleve. Men Maanen tittede ogsaa lige ind til os i Skolestuen. De Skælmer!“

I dette Øjeblik gik der et Lys op for Emanuel. Skønt han havde vanskeligt ved at forstaa det, kunde han ikke længer tvivle om, at det var Højskoleforstanderen fra Sandinge, han her havde for sig. Han genkendte nu ogsaa Ansigtet efter et Fotografi, som var meget udbredt blandt Befolkningen, og som ogsaa Hansine havde hængende over sin Kommode.

Han fik dog ikke Lejlighed til at forvisse sig om sin Formodnings Rigtighed. Den fremmede vedblev ustandseligt at tale — alt mens han med sin store, bløde Haand klappede ham paa Skuldren